

TÌNH THU

Ngọc Hạnh

Trời đã vào Thu, lá trên cành cây chung quanh nhà tôi đã đổi màu tuyệt đẹp, vàng cam, hồng

hồng, vàng tươi...Thình thoảng một cơn gió thoảng qua là hàng ngàn chiếc lá rơi như đàn bướm lượn, đẹp mắt vô cùng.. Nhìn lá vàng rơi tôi nhớ đến những lần đi du ngoạn mùa Thu với bạn bè cùng sống trong vùng, do một nhà văn kiêm nhà thơ lão thành khởi xướng và hướng dẫn. Anh như con chim đầu đàn, từng là chủ bút các Tuần báo, Nguyệt san ở Việt nam và Hoa kỳ, xuất bản nhiều tập thơ, truyện ngắn, truyện dài... Nhìn thác nước, trời xanh hay bất cứ cảnh đẹp nào anh là sáng tác một bài thơ.Tuổi cao nhưng thơ vẫn anh ướt át, tình cảm đậm đà chẳng khác chi người trẻ tuổi. Anh yêu thiên nhiên, sông núi, yêu quê hương, và yêu... người đẹp.

Theo anh con người có thể đẹp về thể chất hay tâm hồn. Lúc nào gặp cũng thấy y phục anh cũng thơm mát, chỉnh tề. Tóc anh bạc trắng như ông tiên nhưng nếu ai hỏi anh bao nhiêu tuổi, anh chỉ cười và bảo nhà văn nhà thơ không có tuổi. Lúc chị còn ở trên đời, anh là người chồng tốt, chăm sóc, đưa vợ đi đây đó. Chị bệnh anh tận tình chạy chữa, săn sóc thức ăn giấc ngủ. Anh còn chịu khó đón đưa các bạn khác đến nhà chơi mà chược với chị cho chị vui. Vì phần lớn thơ anh là thơ tình, ngọt ngào, nên tôi hỏi chị có ghen tị với những người tình trong thơ văn của anh không. Chị trả lời liến, “đó là nguồn cảm hứng để sáng tác, không có thật đâu.” Hỏi chị nếu có kiếp sau chị có bằng lòng làm vợ anh lần nữa không, chị trả lời là “bằng lòng cả hai tay”, vui chưa.

Chỉ một ít lâu anh có bạn gái. Tại sao không? Có người trò chuyện cho vui khoảng đời còn lại là điều may mắn, không phải ai cũng có được một tuổi vàng như anh. Anh quan niệm sống một ngày vui một ngày. Buồn bã, âu sầu phiền muộn ảnh hưởng đến sức khỏe, mang bệnh làm phiền gia đình là không có anh. Các

con anh có hiều, mua xe mới để anh đi lại và đưa đón... bạn gái cho an toàn.

Theo anh tình yêu là để tài không bao giờ chán từ ngàn năm trước, từ Âu sang Á, từ vị vua sang

còn cho đến thường dân áo vải chân đất. Vì tình yêu mà hoàng đế nước Anh chia tay với vợ, một

công nương xinh đẹp, cưới một phụ nữ lớn tuổi có chăng có con, nhan sắc thua kém vợ mình rất

xa. Vì tình yêu các bà vợ tù không quỵ ngại đường xá xa xôi, từ Nam ra Bắc tay xách, nách

mang, lội suối qua đèo thẳm chẳng trong trại cải tạo.

Và hôm nay vì tình yêu cô bạn Hào của tôi cũng ngất ngư, nàng xin nghỉ một ngày để đến tôi chơi và tâm sự. Hào có bạn trai. Hai người quen nhau trên mạng lưới. Lúc đầu tư tình là trò chuyện cho vui ai ngờ thành bạn thân. Họ nghiện thư nhau từ lúc nào chẳng biết. Không có thư thì mong.

Xa cách nhau mấy ngàn dặm nhưng họ điện thư cho nhau hàng ngày, kể cho nhau những chuyện

bình thường trong ngày, trên báo chí sách vở, tin tức ...

Hào học anh tính lạc quan, hiểu học. Tục ngữ, ca dao, văn, thơ, địa lý, lịch sử, âm nhạc bạn Hào giỏi trơn tru. Ngoài ra bạn Hào có tính thương người. May mắn được chọn làm tốt, có lương cao, anh thường giúp đỡ người nghèo, bệnh tật ở quê nhà. Hào muốn đóng góp với anh trong việc thiện nhưng anh bảo có thể lo nội một mình. Anh chuyển cho Hào xem thư cảm ơn của cá nhân hay hội đoàn. Anh cũng hay nhắc tới người Mẹ đã qua đời với lòng ngưỡng mộ, kính yêu. Lúc sinh tiền bà đã nêu gương tốt cho con, hay giúp đỡ, cứu mang người nghèo khó.

Bạn Hào còn là người khéo nói. Anh nhẹ nhàng, ân cần, và có tình khôi hài. Được điện thư anh,

Họ khúc khích cười một mình. Họ có cảm tưởng rất gần gũi nhau tuy cách xa hàng 5, 6 giờ bay.

Họ vui khi nhận điện thư của bạn, có khi 3, 4 lần một ngày cho đến khi họ hết hạn nghe bạn

bỏ ngỡ ngàng nhớ thương, muốn vượt ngàn dặm đến thăm họ để tính chuyện lâu dài...Họ

phân vân. Anh chưa hưu trí và ít tuổi hơn họ nhưng anh quan niệm giống số người Mỹ, chàng

kém tuổi hơn nàng vẫn có thể yêu nhau và ở với nhau lâu dài, Anh nêu trường hợp của Halle

Berry và Demi Moore... và anh nói tuổi tác chênh lệch, tiếng đời dị nghị, anh không bận tâm. Anh bỏ tuổi nào cũng đẹp, cuộc đời nào cũng đáng yêu nếu biết sống cho hợp với tính tình mình, nếu biết yêu đời, biết yêu người và biết vui, biết thụ hưởng những gì trời cho. Anh nói nếu muốn thì có thể xin đi đi tiếu bang khác dễ dàng.

Xúc động, họ tự hỏi thương yêu lúc mùa thu của cuộc đời thì có nên chăng? Họ phân vân,

vương vẩn. Bao nhiêu năm lơ lơi, bận bịu với bộn phận. Nay các con trưởng thành được nhàn hạ tung tăng, gặp chuyện này thật là chững giững ai. Truyện Kiều đã có câu

Ma đưa lối, quở dẫn đường

Tìm chi nhưng lối đoạn trường mà đi

Thật là bỏ thì thương, vương thì tội. Họ bàn với tôi có nên khuyên anh quên đi “dự tính lâu dài” của anh chăng. Bạn bè quý mến nhau, chia sẻ, tâm sự với nhau là quý lắm rồi, là ơn phước bỏ trên, tham lam chấp cực thân thôi. Thương quen biết thì nhiều nhưng bạn thân có được mấy người, hiếm như mưa sa mạc. Nghe họ tâm sự tôi nhớ lại bài TINH GIÀ của Phan Khôi:

.....Ôi, đôi ta tình thương nhau thì đã nặng Mà lầy nhau thì không nặng...Nhưng Buông nhau thì sao nữa ...

Theo tôi mỗi người một duyên phận, tùy quan niệm mỗi người. Nếu có thể đem niềm vui đến cho bạn mình và bản thân, không làm phiền kẻ khác, tại sao không. Đó là ý kiến của người quê mùa nhưng Hào quyết định mà thôi. Về lại đâu còn phải sống chung mới hạnh phúc. Nhà thơ niên trưởng kể với tôi mỗi ngày ông tặng cho người yêu một bài thơ dù nàng không phải là thi sĩ.

Thành thoong anh mới gặp và đưa nàng đi nghe nhạc, xem phim... Anh vui, khỏe mạnh cho đến

khi lìa đời thình lình vì bệnh tim (?) và các con cũng vui lây.

Nhìn ra sân hoa cúc đang nở rộ màu sắc rực rỡ nhưng sẽ phai tàn, buồn hiu hắt khi mùa Đông đến và tôi chợt nhớ câu thơ của cô em Ngọc Dung:

Xuân của đất trời, Xuân đi rồi đến

Xuân của loài người, Xuân đến rồi đi

Tôi cầu mong Hào và mọi người có được niềm vui, có tình yêu thương, được hạnh phúc, sống vui

trên đời dù quê hương hay hải ngoại...

Ngọc Hạnh.